

nezavisni regulator „levitira“ između organa državne uprave i prave nezavisne institucije. Zakon o elektronskim medijima svojim „kreativnim rešenjima“ dodatno komplikuje situaciju i značajno ugrožava nezavisnu regulaciju.

Zakon o elektronskim medijima navodi da je nezavisno regulatorno telo samostalna nezavisna regulatorna organizacija sa svojstvom pravnog lica, koja vrši javna ovlašćenja, funkcionalno i finansijski nezavisno od državnih organa i organizacija, pružalaca medijskih usluga i operatora (čl. 5) Ustav Republike Srbije propisuje da se javna ovlašćenja mogu zakonom poveriti i posebnim organima preko kojih se ostvaruje regulatorna funkcija u pojedinim oblastima ili delatnostima.

Odredbe Ustava jasno impliciraju da regulatorna tela vrše „poverene poslove“, ali da su ti poslovi i dalje u opsegu javne vlasti, te da javna vlast (preko nadležnog ministarstva) može uvek da ih preuzme. Odredbe Zakona o državnoj upravi⁴²⁵

kreiraju pravnu osnovu za mešanje u nezavisnost regulatornog tela za elektronske medije. Ministarstvo nadležno za neku oblast, u ovom slučaju za medije, može da sprovodi kontrolu zakonitosti i celishodnosti u vršenju poverenih poslova. Takođe, inspekcijski poslovi se ne mogu poveravati nosiocima javnih ovlašćenja. Kontrola zakonitosti podrazumeva i kontrolu usklađenosti podzakonskih akata regulatornog tela sa Ustavom i zakonom. Takođe, nadležno ministarstvo je ovlašćeno da preuzme poverene poslove na period od 120 dana, ako ih regulatorno telo ne obavlja na odgovarajući način.

Dakle, po Zakonu o državnoj upravi regulatorno telo nema inspekcijska ovlašćenja u okviru poslova koje obavlja, a nadležno ministarstvo vrši ocenu ustavnosti i zakonitosti njegovih akata i može da mu preuzme ova ovlašćenja. Sve ove odredbe već značajno otežavaju položaj nezavisnog regulatornog tela, budući da organ iz-vršne vlasti ima jako velika kontrolno-nadzorna ovlašćenja. Zakon o elektronskim medijima je, odredbama koje na prvi pogled izgledaju kao norme tehničke i organizacione prirode, dodatno umanjio nezavisnost regulatora i omogućio olakšani pritisak ekonomskih i političkih centara moći na nezavisnog regulatora. Pre svega, način izbora i razrešenja je takav da može da dovede do politizacije Saveta regulatora kao centralnog organa. Sistem izbora je preuzet iz prethodnog zakona. Podrazumeva izbor iz redova eksperata koji dolaze iz oblasti relevantnih za rad regulatornog tela, na osnovu predloga ovlašćenih predlagača. Kandidate predlažu nadležni odbor Narodne skupštine (2 kandidata), nadležni odbor Skupštine AP Vojvodine, akreditovani univerziteti, udruženja izdavača elektronskih medija i udruženja novinara, udruženja filmskih i dramskih umetnika i kompozitora, udruženja čiji su ciljevi ostvarivanje slobode izražavanja i zaštite dece, nacionalni saveti nacionalnih manjina, kao i crkve i verske zajednice (čl. 9). Iz priloženog se vidi da direktni politički uticaj postoji prilikom izbora najmanje 4 člana saveta, budući da kandidate predlažu politička tela: Narodna skupština, Skupština AP Vojvodine i nacionalni saveti nacionalnih manjina.

Pored inicijalnog, politički uticaj postoji i kod razrešenja članova Saveta.

Naime, samo je Narodna skupština (20 poslanika), ovlašćena da pokrene postupak razrešenja, dok Savet koji jedini može da ima uvid u kršenje zakona kao razloga razrešenja ima pravo samo da suspenduje člana Saveta protiv koga se vodi postupak